

Ακούω μια φωνή και μετά ησυχία .Κλείνω τα μάτια , παραδίνομαι. Ταξιδεύω τόσο μακριά χωρίς να νιώθω τίποτα...Ο χρόνος άραγε να είναι αληθινός; Κενό. Πρέπει να βρίσκομαι στην άλλη άκρη του σύμπαντος , ίσως σε κάποια παραλληλία.

Εδώ δεν υπάρχει μοναξιά. Πλημμυρίζουν τα συναισθήματα. Μια φωνή με προστάζει να κοιτάξω αριστερά. «Τα μάτια σου δεν είναι ψεύτικα, νιώσε την διαφορά. Το γκρι που μεταφέρεται στον ξένο προς εσένα ουρανό είναι σκιές - από εκεί που έρχεσαι - όπως κι εσύ. Εδώ ίσως να βρίσκεται το καθετί που ονειρεύεστε στον πλανήτη γη.»

Η κάθε γκρι μορφή ελευθερώνεται. Κινείται στην παράλληλη ελευθερία. Εδώ δεν υπάρχουν ονόματα . Όλοι έχουν από ένα μοναδικό χρώμα! Ένα χρώμα ζωής. Όπου και να κοιτάξω βλέπω αυτό που δεν περίμενα ποτέ... Μόνο ΖΩΗ . Τρέμω... Κλείνω τα μάτια μου. Τ' ανοίγω ξανά. Εσύ λείπεις. Αντίστροφη κίνηση. Γυρίζω πάλι πίσω; Άραγε θα σε ξαναδώ; Να βρίσκομαι κάπου ανάμεσα;

Σε βλέπω ξανά. Είναι η μορφή σου. Χορεύεις ,μόνο που εσύ δεν έχεις ένα χρώμα ,σε ακολουθούν πολλές σκιές. Πανδαισία χρωματική! Η ύπαρξη της ,μόνο στον ήρεμο παιδικό ύπνο μπορεί να κρύβεται... Πόσες έννοιες μπορέσαμε ν' αγνοήσουμε στον πλανήτη γη; Τι είναι αυτό που μας έχει σκεπάσει το χρώμα μας; Δεν γίνεται να μην υπήρξε ποτέ. Μάλλον το σβήσαμε στον βωμό της εξέλιξης και το αντικαταστήσαμε με το κέρδος. Τι ωραία έννοια!

Τα ασημένια μαλλιά σου ανεμίζουν στον αέρα της παράλληλης ζωής ,τα μάτια σου πράσινο βαθύ – εκείνο που πηγάζει από τα αρχέγονα δάση. Τα ολοκόκκινα χείλη σου υμνούν μελωδίες που δεν έχω ακούσει ποτέ. Εδώ η μουσική χρωματίζεται από συναισθήματα. Τα λόγια σου ψαλμοί , υμνούν το καθετί που δεν έζησα. Που δεν έζησε κανείς από τον πλανήτη γη. Εσύ τον αποκάλεσες πλανήτη της σκλαβιάς... Πόσο πολύ με πόνεσε το άκουσμα του. Όμως όλες οι εικόνες από εκεί αυτό μου δείχνουν. Νομίζαμε πως όλα θα διαρκέσουν για πάντα. Πως θα είμαστε ικανοί να κάνουμε οτιδήποτε επιθυμούμε απλά αν το θελήσουμε ,χωρίς να λογαριάσουμε τις τόσες καθημερινές παραμέτρους. Θυσιάσαμε την νιότη μας και την ορμή για την εξέλιξη...

Αφήνομαι στην τελετή σου. Νιώθω τον θάνατο μου στον πλανήτη γη και την μορφή μου να διακατέχεται από ζωή. Αρχίζω να νιώθω τι έχασα. Εικόνες ανεκπλήρωτες ,μισές στιγμές και άδεια ζωή. Θυσίασα την συναναστροφή για την «ποιότητα» ,χωρίς να καταλάβω ότι η

Φεύγοντας από την ΓΗ

Συντάχθηκε απο τον/την Παπαγεωργίου Φώτης
Σάββατο, 07 Ιανουάριος 2017 21:33

ποιότητα είναι όλα αυτά τα μικρά καθημερινά που οι σύγχρονες συσκευές τα αντικατέστησαν τερματίζοντας τα. Σου ζήτησα να μην σταματήσεις. Λίγο ακόμα ,ας είναι η λήξη του χορού το τέλος της μορφής μου. Η θυσία μου ας ζήσει στην ανάμνηση σου. Ανυπομονώ τον ερχομό της τελευταίας πνοής μου. Δεν θα είναι μια όμως... Τρεις πνοές θα σημάνουν ελευθερία.

Η τελευταία λέξη βγαίνει μέσα από τα χείλη σου. Ηρεμώ. Μου έρχεται στο νου φουρτούνα ,θάλασσα άγρια .Τα κύματα θα με κατασπαράξουν. Αδιαφορώ. Ξέρω πως σε λίγο θα ηρεμήσω. Ακόμα και μέσα από την φουρτούνα δεν χάνεται η ομορφιά. «Να ζεις και να μην είσαι μόνος...» Αυτό ήταν το τελευταίο άκουσμα λίγο πριν χαθώ στο τίποτα...